

κι' εἰρηνικά μᾶς βεβαίουν οἱ φίλοι Τουρκαλάδες
πῶς τώρα πιά τὸ πῆραν τὸ Βραζιλιανό.

Κι' ἂν ἀληθῆς τὸ πῆραν κι' ἔδωσαν καὶ καπάρο,
ἄς εἶναι, δὲν πειράζει,
δὲν θάζουμε μακρῶς.

φίλοι μας λέγονται κι' αὐτοί, κι' ἄς ρίξωμ' ἕνα συμπάρο.

Χριστοῦγεννα... μετὰ πυρσοῦν
καὶ μάντις ἀπὸ τῶν Περσῶν
μᾶς ἔρχονται τὸν Σάχη.

Καὶ σ'τόνα κι' ἄλλο μᾶς αὐτὴ
μᾶς λέν: Εἰρήνη σὺν κι' αὐτῇ
τύφλαις καὶ μούτζαις νάχη.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... σὸ τοῦτον τὸν καιρὸ μας
ἄς περνοῦν οἱ χόροι
χωρὶς κανένας τὸ θαρρῆ
πῶς τώρα πιά τὸν δέσαμε καλὰ τὸν γάδαρὸ μας.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, κι' ἡ Φήμη περιφέρει
νέο μαντάτο ἔσφινικό,
καὶ λέν πολλοὶ σ'τὸν Κρητικὸ:
τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη.

Μ' ὄλη τῇ φτώχεια ποῦχουνε καὶ μ' ὄλο τὸ κωσάτι
τὸ Ρῶν Ἰανέιρον τὸ πῆραν οἱ φρεσάτοι.

Κι' αὐτὸς τοὺς λᾶει γελαστός: ἴσο γιὰ ντρέντοις ἔννοια

ἐγὼμ' ἔδω, καὶ ξένοιστο: γαδουετὲ τὰ γένεια σας.

Δὲν κάθεται κανεὶς ἀργός,
φονάζουν λεγακόποι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς

πηγαίνει σ'τὴν Εὐρώπη.

Πουλάνια κελιάδου ξανά
πῶς σ'τῆς Ἡπείρου τὰ βουνα
στέκει πανόρηθρα Βιάχα.

Κι' ὁ Κρητικὸς ἀναχωρεῖ
κι' ὄλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ
ποῦ νὰ πηγαίνει τάχα.

Ἄναχωρεῖς, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς
ἔσους Μινιστροὺς ἀγαπᾶς
ἐλπίζω ν' ἀπαντήσης.

Σύρε καὶ πάλι, σὸ καλὸ,
καὶ πρόσχε, παρακαλῶ,
μὴν τοὺς διαρεστήσης.

Θρίαμβοι Στάλων καὶ Στρατῶν,
κι' ἔμεις φονάζουμε ξανά:

δῶστε σὲ χήραις κι' ὄρφανὰ
τὸν σκοτωμένον μαχητῶν.

Αὐτοὶ ψυχῶν ἰνδάλματα,
γιὰ τοὺτους τῶρ' ἀγάματα,
Πάνθεα, Μαυσολεῖα.

Γι' αὐτοὺς κι' ἐγκώμια μακρὰ,
ἔπου ζωντάνεψαν νακρὰ
Πατριδὸς μεγαλεῖα.

Δῶστε σὲ σπήτνια, ποῦχσαν τὰ μόνα τῶν σπηρήματα,
δῶστε σὲ σπήτνια νικητῶν,
δῶστε σὲ σπήτνια μαχητῶν,
ποῦ μὲ τραγοῦδια πέσανε κι' Ἐλευθερίας κηρύγματα.

Καλὰ καὶ τὰ μνημόνια, καλὰ καὶ τὰ στεφάνια,
καλὸ καὶ καθ' ἐγκώμια καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
ἀλλὰ τὰ σπήτνια τῶν, ποῦ κλαῖν τὴν μαύρη τὴν ὄρφνια,
θὰ θέλουμε μὲ τῆς τιμαῖς νὰ φάνε καὶ φωμί.

Δὲν πρέπ' ἡ γλώσσα μοναχὰ νὰ ράβη καὶ νὰ κόβη,
σὲ, Πολιτεία, τάτος καὶ χήραις κι' ὄρφανὰ,
θυμῆσου πῶς λυσικόμος ἡ δυστυχῆς Νιότης
δὲν ἔχεσας σ'τῇ λύπῃ τῆς κι' ἐκαίη πῶς παινᾶ.

Νέα Χριστοῦγεννα τιμῆς,
ποῦ ἔσφινίζουμε κι' ἔμεις:
ποῦ θεία σ'τὴν ὄρφνια:

Ποῦκανε χέρια νὰ λυθεῖν
καὶ μῆτωνα νὰ σηκωθεῖν
μὲ τόση περηφάνια.

Χριστοῦγεννα... καὶ ἡ χεῖρ,
λαὸς τὸ γόνυ κλίνει,
κι' ἂν τὸ παγγί τῶν τὸ παγὺ
δὲν τὸ λυθᾶν ἐκείνη.

ποῦ τὰ παυτὰ τῶν πάντοτε τὰ κἄνονε καζιμάδια,
μὰ σὺ, Λαέ, καὶ πάλι
δεῖς ψυχὴ μεγάλη.

γιὰ φαμελαιὰς, ποῦ μᾶνε τὰ σπήτνια τῶν ρημάδια.

Ἔου καὶ τώρα λύσε κάθε κομπόδεμά σου
γιὰ τοὺτους, ποῦχουὶ κάνει μεγάλο τῆνομά σου.
Καὶ κάθε πλουτοκράτης καὶ παχυμουλαράτος,
ποῦ Μαμμονὰ λατρεύει, γὰ πάη κατὰ κράτος,
αἶθε κι' αὐτὸς μιά' μέρα πεινῶν νὰ τὰ κορβόση
καὶ μὲ τὰ πιανὰ τῆς ἡμοῦλα νὰ τοῦ δόση.

Καὶ καμώσας ποικιλίας,
μ' ἄλλου λόγου ἀγγελίας.

Ἦς σ'τὴν ὁδὸν Σταδίου ν' ἀγοράσεις καπέλα
τοῦ γνωστοῦ Χρυσικοπούλου, ποῦναι τζόγια, ποῦναι
[τρέλλα.